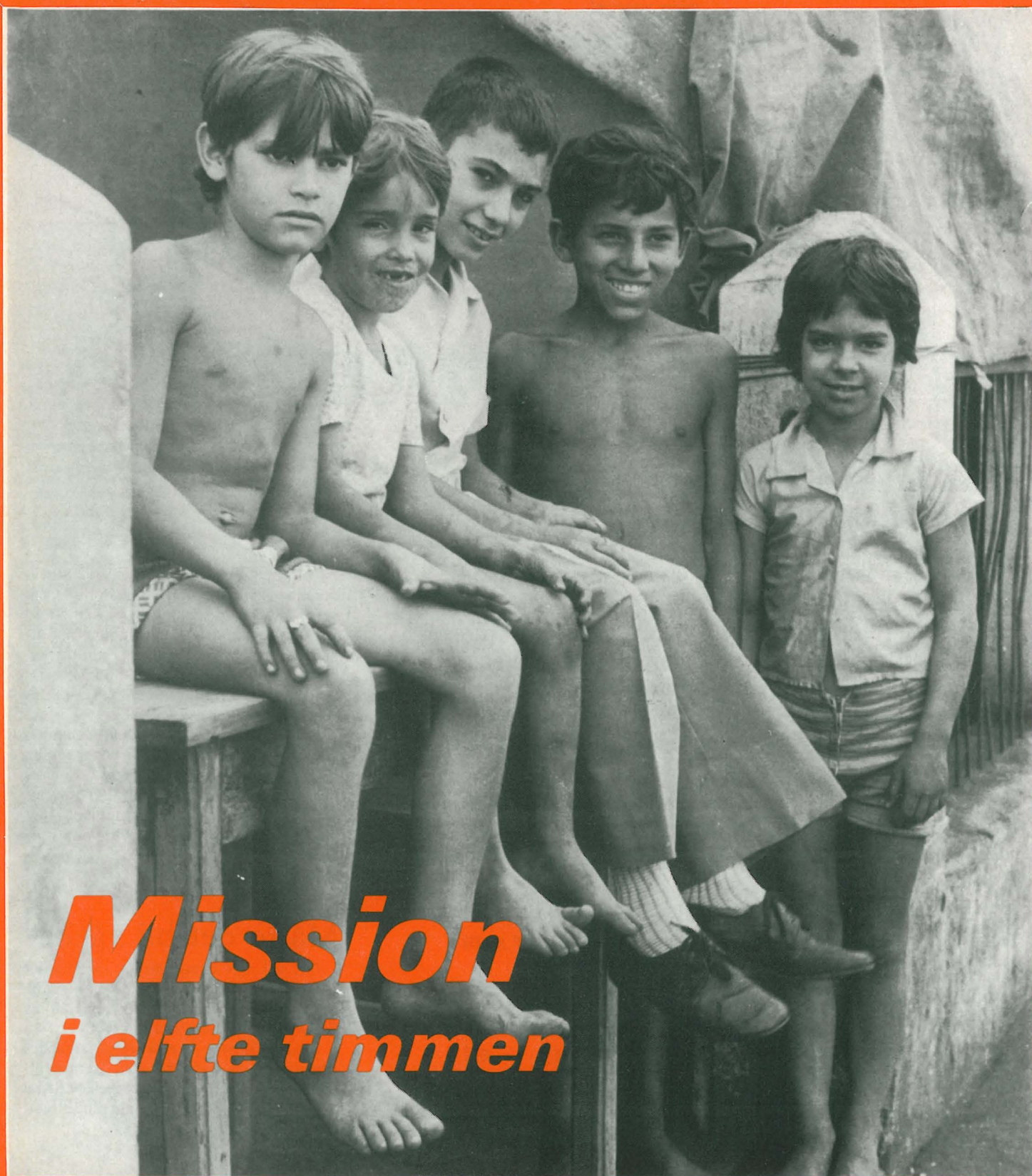

Midnattsropet

Nr 9 • årg. 16 • pris kr 2:50

Maranata • Du vår Herre kom!

Mission
i elfte timmen

Himmelska tonen på Norra Bantorget

**Mats Jansson rapporterar från
tre laddade tältveckor**

Vecka 25 måste ha varit en av de mest laddade Stockholm upplevt i mannaminne.

Förutom tusentals turister, trängdes ombud från kongresserna där LO:s stora mönstring var en i raden. Och så bröllopet — kungabröllopet som försatte hela svenska folket i yra. Men mitt genom ståt, maktdemonstration och bröllopsyra drog en pilgrimsskara genom stenöknen:

— Mot ett evigt löftesland, skriver Mats Jansson i rapporten från Maranataförsamlingens tre veckor långa tältoffensiv vid Norra Bantorget. Vidare:

— Vi har känt en pingstvind som krusat ytan på den svenska ankdammen. Mätte det bli vågor som dränker otrons fästen.

Det var många reportrar i Stockholm under den här tiden. Som vi ser var MR:s utsände den som hade näsa för det väsentliga. Eller rättare — ett trons öga som såg längre än pompan i sommarstockholm.

På pingstaftons kväll kom jag till Stockholm och gick uppför Vasagatan från Centralen. Redan på långt avstånd från Norra Bantorget mötte mig den himmelska tonen. Mitt ibland storstadens spritångor, bilavgaser, skrän och smuts ljud Maranatasången stark från tältet på Norra Latins skolgård.

Där låg Maranatas lilla tält inklämt mellan Norra Latins stora lärdomstempel, Vinterpalatsets nöjescentrum, Folkets Hus' kulturcentrum och LO-borgens maktcentrum, och där förkunnades det enkla men frigörande evangeliet om frälsning och nåd.

Mätte det bli vågor

Det var mitt första intryck av tältkampen, och det kom att bli bestående: Marantatonen tränger ut i centrum av Stockholm! Pris ske Gud!

I Arne Imsens predikningar stakades vägen klart ut fram mot den återupprättade församlingen, den levande Jesu Kristi kropp, en organism av fungerande lem-

— Min Kung och jag, sjöng ungdomarna

Och däruppe for Kungen o Silvia förbi

mar, inte en passiv åhörarskara. Bara *ämnet* för två av bibelstudierna räcker för att utlösa ett jublande halleluja och hjärtats hela och fulla AMEN! "Församlingen — *Kristi kropp i tiden — återupprättad och uppbyggd för tjänst och uppräckelse*"! Det är ju inte bara en vision, ett ideal — det ligger framför oss, vi står redan i den ringa begynnelsen!

Hela kampanjen fyllde mig med ett ständigt växande hopp. Stockholm, Sverige, världen kommer allt klarare att få se, att Jesu Kristus inte bara har lämnat efter sig en beundrarklubb utan en *kropp*, utrustad med Hans egna egenskaper och beklädd med gudomlig auktoritet att lösa syndare och näpsa sjukdomen, demonerna, ja, själva döden. Vi har känt en pingstvind här i Stockholm, och den har redan krusat ytan på den svenska ankdammen. Måtte det få bli vågor, ja, den väldiga flodvåg som dränker otrons fästen!

Österländska avgudar

Kväll efter kväll fylldes tältet av lyssnande människor, utanför det nåddes skador av budskapet genom högtalarna, och själar vanns för evigheten och döptes i helig Ande. Men vad som gjorde största intrycket på mig var gatuevangelisationen. Med sång drog vi genom gatorna, stannade i gatuhörnen, höll improviserade gatumöten och inbjöd till tältet. Folk stannade upp, kom ut ur butikerna, lyssnade. En sjungande pilgrimsskara på väg genom stenöknen, mot ett evigt löftesland! En klar ton, en uppbrottssignal som pekade långt utöver det sömniga Sommarstockholms begränsade horisont.

Sittande på Konserthusets trappa sjöng vi om hela världens Frälsare, medan stockholmare och turister från olika län-

der fotograferade oss exotiska främlingar från ett annat Rike.

Men dagen därpå bröts idyllen, och vi fick kämpa med Stockholms olika andemakter. Från samma konserthustrappa blev vi bortjagade av en kvinna med religiös enmansorkester och polistillstånd, medan de som lyssnat på oss trädde upp till vårt försvar. Vi var ju inte ute efter pengar som hon, sade en man. "Och allt folket var dem väl bevåget." (Apg. 2:47) Halleluja!

Vi gick vidare runt och sjöng, och efter en stund kom vi tydligen inom hörhåll för kvinnan igen. Plötsligt rusade hon fram, där vi satt på Sergelgatan, och skällde ut oss. Medan folk skockade sig omkring oss och kvinnan rasade, sjöng vi "Anden har sänt oss bud..." och förkunnade den Jesus, som ännu i dag lider smälek utanför lägret.

Strax därefter, ett kort stycke därifrån, skockades en väldig folkmassa kring fyra Hare Krishna-ungdomar, skrudade i indiska kläder, monotont sjungande till sin avguds ära och skramlande med instrument. Luften formigen vibrerade av andemaktskoncentrationen, och människorna, lika får utan herde och lika hypnotiserade råttor framför en orm, stod där, nyfikna, förhåxade... De hade tillslutit sitt hjärta för den levande Gudens evangelium, som gång efter gång nått dem — nu drogs de oemotståndligt mot österländska avgudar, drivna av sin materialistiska andefattighets förtärande törst.

Den ende som frälsar

Broder David, hemkommen från Malaysia, såg den onda andekraften hos dessa fyra ungdomar värre och kusligare än hela Malaysias hedendom. Där fanns åtmins-

tone en ursäkt av okunnighet — här var hedendomen så avsiktlig, perverterad, fräck... Hur står det till med den talrika svenska kristenhet, representerad t. o. m. i kommunfullmäktige runt om i Sverige och i riksdagen, aktiv i politik, kulturliv, kyrkobyggen och ideella insatser, som är så andefattig och svag, att svenskar löper t. o. m. efter indiska beläten? Hur har de fått Jesus presenterad för sig, dessa ungdomar, när deras andliga sökande i det urgamla "kristna" Sverige har lett dem till att skramla med ett plåtlock och mäsas en demons namn, framför att upphöja Guds Lamm, Människosonen, som ger livets vatten för intet? "Dock bör man icke så mycket gå till rätta med någon annan eller förebrå honom eller förebrå ditt folk, som man bör gå till rätta med prästen... Det är förbi med mitt folk, därför att det ej får någon kunskap!" (Hos. 4:4, 6) Känner man inte Guds förtvivlan i de orden!

Tänk att få sjunga Jesu lov, när skramlet och mäsandet tystnat, och peka mot den levande Guden! "Kom till den ende som frälsar..." "När alla andra namn en gång förbleknat, står dock namnet Jesus kvar..." Folkens alla gudar är avgudar, men det finns en Gud i himmelen! Det finns ett Fadershjärta som längtar, ett Fadersöga som spanar... Det finns en Frälsare! Vilket budskap!

LO:s väckelsemöte

En gång tyckte jag det lät överdrivet, att den "karismatiska vågens" tungotal banade väg för ett enat religiöst Babylon, från pingstvännen till katoliker, kanske med påven själv i spetsen. Sedan fick jag se och höra bekräftelsen med egna ögon och öron... På samma sätt var jag skeptisk mot Midnattsropets varningar för

forts. sid. 16

FÖRNYAD APPELL

För fyra år sedan skrevs till denna sida av vår tidning en introduktion av Malmköpingsveckan 1972. Eftersom det budskapet fortfarande är brännaktuellt för konferensdeltagare med håg att se andlig frukt, motiverar det mer än väl en oavkortad repris.

Det ämne, som troligtvis mer än några andra kommer att dominera årets sommarkonferens, känns just nu angeläget

och uppfordrande." Den lokala församlingen — Kristi kropp i tiden, återupprättad och uppbyggd för tjänst och uppräckelse."

Appellen från 1972 når oss ännu en gång ordagrant för att påminna oss om det urkristna gemenskapsideal Malmköpingsveckan har som sin huvudsakliga uppgift att aktualisera och förverkliga.

MIDNATTSROPET

Nr 11 • 1972

Arne Imsen:

Malmköpings- veckan 1972

Malmköpingsveckan har bland maranatafolket hunnit bli ett begrepp. För oss som hade det inspirerande uppdraget att förbereda den första av sommarkonferenserna på anrika Malmahed är det en underbar glädje att åter få välkomna trons folk till en förnyelsens sabbatsvecka i en himmelsk atmosfär på Ordets gröna ängar. Det är svårt att hitta en mer lämplig konferensplats än den vi på ett förunderligt sätt leddes till för fem år sedan. Platsen ligger på samma gång centralt och avskilt med stora möjligheter till andlig och fysisk rekreation och uppladdning.

Från första början var arrangörens djupaste motiv helt enkelt genuin kristen syskongemenskap för en kämpande skara bröder och syster, som fötts in i detta Guds verk och därför, trots hård kamp och många frestelser till reträtt under lokal ensamhet, ville förbli trogen en himmelsk syn, vilken samtidigt uppfattades såsom en kallelse värd livet som insats. Dessa väckelsemärkta vänner behövde verkligen en samlingspunkt i en atmosfär där identifikationen var självklar och naturlig, en fri och andeledd högtid utan funktionärs- och predikantvälde.

Malmköpingsveckan har i ordets rätta och bästa betydelse varit en karismatisk konferens med Ordet i centrum. Idealet som vi velat förverkliga är urkristet och kemiskt fritt från taktiska beräkningar eller kommersiella biavsikter. Det är verkligen betydelsefullt att vi får bibehålla och fördjupa denna målsättning. Därför bör alla tendenser i annan riktning elimineras tidigt och radikalt. Andligt, ekonomiskt och praktiskt har vi övervägande goda erfarenheter av de fyra veckor som tillhör historien. Allt har flutit fram genom beredvilliga vänner, som utan tanke på uppmärksamhet eller annan vedergällning med glädje ställt sig helhjärtat till förfogande. Detta är dyrbart och får inte sönderfrätas av förtäckt materialism. Men vi tror Gud vill något ännu mer och långt rikare än vad vi någon gång tidigare upplevt.

Malmköpingsveckan har enorm betydelse för alla dem som genom tro och efterföljelse upplever ett verkligt främlingsskap i förflackade, förkyrkligade och sekulariserade miljöer, varför det är angeläget att det inte finns några spärrar, som skulle kunna förhindra deras medverkan. Vi vill verkligen välkomna alla dessa vänner från när och fjärran och önskar innerligt att de skall möta ett gensvar man endast kan finna i en ekonomiskt, socialt och politiskt skrankfri andlig syskongemenskap med ett översvallande rikt andeliv. Få eller många är i och för sig av underordnad betydelse, ty vi kämpar inte mot kött och blod i rivaliserande syfte. Vårt mål är högt och får absolut inte belastas av konkurrensmentalitet eller inställsamt publikfrieri. Opinioner svänger hit eller dit från dag till dag och vi får ständigt bevittna massans front- eller attitydförändringar. Men numerära fluktuationer i den ena eller andra riktningen orsakade av sådana tillfälligheter får inte förleda oss till någon form av maskerad prostitution. Därför behöver vi på nytt och på nytt igen komma tillsammans för att höra vad Herren har att meddela detta utspridda folk.

Inför årets Malmköpingsvecka har vi upplevt att dessa ambitioner bör dokumenteras så handgripligt, att det är berättigat att tala om ett trosteg mot ett nytestamentligt gemenskapsideal. Vi ser det som en förmån och en förpliktelse att kunna utmana och delegera ett direkt och närgående ansvar till varje broder och syster som, om Jesus dröjer, i år vill möta detta fria väckelsefolk i Malmköping. Det gäller först och främst att förbereda veckan i daglig förbön och låta Anden föra fram ämnena och böneord. De ekonomiska spärrarna raderas så långt att ingen deltagare kommer att avkrävas någon avgift för kost och logi. De förbättrade logementen och platserna för småtält och husvagnar kommer inte att beläggas med några avgifter, ej heller huvudmåltider, frukost och middag. Vi har nämligen förnyats i den enfaldiga tron att den kristna gemenskap vi vill se förverkligad är så praktisk i sin utformning att den verkar utjämnande och bereder vägen för alla till en familjehögtid med Ordet, kärleksmåltiden och brödsbrytelsen i centrum. Kanske någon kommer att missbruka denna öppenhet och frihet, men vi ser det som ett mindre faromoment än att vänner skulle känna sig utestängda genom materiella spärrar och därigenom förhindrade själva ta emot och förmedla andliga välsignelser till konferensen. Bättre bemedlade trosyskon kommer å sin sida förvisso se till att ingen blir förbisedd utan att alla materiella behov kommer att fyllas i härlighet, och Malmköpingsveckan 1972 kommer att göra alla rikare på kärlek, glädje, tro och hopp. Gud vill det!

Jan-Egil Hafsahl med sin fru Lill — pionjärer på Raufoss i Norge.

Storfamiljens vardag: Dopförrättning, snickerier och kål från egen odling

Intervju: Bo Högländer

— Vi har sju nyfrälsta ibland oss! Rosten med den norska brytningen i telefonen tillhör Jan-Egil Hafsahl, som leder Maranatagruppen i Raufoss, utanför Gjøvik i Norge. Midnattsropet ringde upp honom efter avslutningsmötet på Norra Bantorget, där Jan-Egil egentligen skulle ha deltagit. Men vi hade fått återbud:

— Det har börjat hända saker här, jag kan inte lämna... förkunnade en uppenbarligen glad och tacksam evangelist i telefon.

Den här gången drog samtalet ut och blev 149 perioder långt. En inspirerad Jan-Egil berättade om den senaste tidens händelser:

— Vi har haft fyra dopförrättningar under de senaste veckorna. Det började med att vi fick bedja med två ungdomar och döpa dem till Kristus. Senare fick vi bedja med en 18-årig flicka och hennes moder som hade varit avfälling en tid. Det var på lördagen, så vi ordnade med

dop på söndagkvällsmötet. Så började vi bedja för de övriga i familjen. Snart kom också fadern och blev frälst och döpt och en vecka senare flickans moster, som vi döpte dagen efter!

Också här i Stockholm mottog vi dessa nyheter med stor glädje och tacksamhet till Gud för bönesvar.

Gruppen i Raufoss bor och arbetar tillsammans i storfamilj enligt Apg. 2. Man har kommit över ett hus, restaurerat upp det och flyttat in.

— Vi har inrett en liten samlingslokal, som invigdes för ett par månader sedan. Där har vi mötena. Nu på onsdag öppnar vi en affär. Där kommer vi att sälja begagnade kläder och prylar, våra egna hemslöjdsarbeten samt böcker och tidningar, berättar Jan-Egil.

— Veckan är upplagd så att vi samlas till bibelstudium varje tisdagskväll. Torsdagar är vi ute två och två och knackar dörr och säljer tidningar och böcker. Omsättningen av den försäljningen be-

Rapport från RAUFOSS utanför Gjøvik

räknar vi till 15.000—20.000 kr/år.

— Fredagskvällarna har vi samtalsmöte, dricker kaffe. Gemenskapen är viktig — de nyfrälsta behöver tas om hand och ledas vidare. Lördagarna har vi torgmöte på förmiddagen och bön och brödsbrytelse på kvällen — dessutom bönenatt en gång i månaden. Söndagen har vi VÄCKELSEMÖTE kl 19.

— Det har varit bra med folk den senaste tiden. Vi har fått kontakt med massor av människor från olika sammanhang, religiösa och profana. I källaren har vi inrett så att vi kan ta emot folk som vill ligga över, kanske någon vill ha hjälp.

Hur många bor ni tillsammans?

— Just nu bor vi 7 vuxna och 4 barn, dessutom är två barn på väg. Inom kort flyttar två systrar till in i storfamiljen.

— Varje morgon samlas vi till bön, bibelläsning och frukost. Sedan tar då de olika arbetsuppgifterna vid. Det har mest varit snickerijobb nu medan vi reparerat och byggt om huset. Men vi hinner också med litet handarbete och odling för egen försörjning: potatis, morötter, kålrötter, kål och sallad.

— I ett av rummen har vi börjat inreda en verkstad. Ett par rejäla arbetsbänkar möblerar rummet. Här kommer det att jobbas och snickras, säger Jan-Egil inspirerat. Vi börjar så smått att komma igång med PILGRIMSTJÄNST — har redan haft årsmöte, formulerat stadgar o s v.

— Och så har vi ju tryckeriet, om man får kalla det så, också. Med en enkel utrustning — el-brännare och dupliceringsmaskin framställer vi småskrifter, traktater, handaffischer för mötena...

Låt oss tacka Gud för gruppen i Raufoss och fortsätta att bedja för dem, att Herren må ha framgång och "Guds församling tåga fram, med Guds ord i hand och med hjärtat i brand"!

MHB

Anden genom gåvorna Herren genom tjänsterna och Gud genom kraftverkningar

Predikan av Arne Imsen

Då vi kommer tillsammans i Jesu namn, är vi inte bara en grupp människor, som strålat samman för att upprätthålla en idé. När vi kommer samman är vi en gudstjänstfirande församling med makt och myndighet. Gud bor ibland oss och vill synliggöra sig hos oss; Anden genom gåvorna, Herren genom tjänsterna och Gud genom kraftverkningarna.

Apg. 2:14-41.

När vi har läst om dessa manifestationer av Guds väldiga kraft, så ska vi tala om några ting som det egentligen tarvas *tid* att nå fram till. Gud gör mirakler, där vi inte kan tala om tidsbegrepp. Det sker våldssamma saker i ett ögonblick. Men det finns ett område där Gud måste använda tiden, och det är när han vill få fram sitt verk i *en* människas liv.

I 1 Kor. 12 läser vi om vad Gud vill göra å ena sidan. Men också om med vilken omsorg, varsamhet och tålmod och uthållighet, som den helige Ande arbetar med den enskilda människan för att få fram Guds avsikter med den enskilde. Var och en av oss är en hel värld, och inte alltid är Kristus centrum i den världen. Oftast är det egoismen, som är den stora axel, om vilket allt rör sig.

Vi läser om att nådegåvorna, tjänsterna och kraftverkningarna är mångahanda. Det är alltså tre olika områden. Anden genom gåvorna, Herren genom tjänsterna och Gud genom kraftverkningarna. Men i sjunde versen heter det: "Men de gåvor, i vilka Anden uppenbarar sig, givas åt var och en så, att de kunna bli till nytta."

Vi har många traditionella uppfattningar, som vi stoppar in det här ordet i. När vi säger att en gåva skall bli till nytta, har vi kanske inte klart för oss inom vilket område denna gåva fungerar. Att gåvorna skall bli till nytta är självklart. Det bör prägla hela vår grundinställning och påverka oss i vår iver att söka efter gåvorna.

Allt detta kan förstöras av att vi har ett luddigt församlingsbegrepp. Vi talar om den universella och den lokala församlingen. Ibland undrar jag vad vi egentligen menar med uttrycken.

Andens gåvor ska fungera i den lokala församlingen och efter en av Gud given mönsterbild. Det är inget annorlunda med dessa gåvor än med de praktiska anvisningarna för brödsbrytelsen i 1 Kor. 11. Knappast någon kan tänka sig ha brödsbrytelse i den universella församlingen. Åtminstone inte ännu. Vi får fortfarande ha brödsbrytelsen i den lokala församlingen. Så länge vi hör hemma i den här världen, är vi både fysiskt och socialt bundna inom ett givet avgränsat område, och vi har ingen anledning försöka frigöra oss från dessa naturliga gränser. Vi ska se till att Guds härlighet uppenbarar sig inom dessa gränser, så att vårt liv och den lokala församlingen blir en del av den universella församlingen.

På vårt ansvar kommer dels att befrias från de själviska motiven, egennytan, och ändå ha nyttyssynpunkten levande och klar för oss. Det jag har mottagit av den helige Ande är inte givet för någon personlig upplevelse. Gud ger med en avsikt: att vi ska kunna tjäna och bli till välsignelse.

Den lokala församlingen

Det är mycket lätt att engagera människor för arbete i andra länder, och för de nödställda i andra världsdelen. Men att vi har nödlidande mitt ibland oss är svårare att upptäcka. Det är sannerligen otacksamt att hjälpa dem, därför att det glorifieras inte på samma sätt som missionsinsatser i andra länder. De människor som kanske mest behöver vår hjälp och själavård ser vi sällan.

I 1 Kor. 12:25 läser vi: "Så skedde detta för att söndring icke skulle uppstå i krop-

pen, utan alla lemmarna endrånktigt hava omsorg om varandra". Jag kan hålla föredrag om den underjordiska kyrkan i Ryssland, eller arabvärlden, och alla skulle gråta över nöden och vandan. Men det jag säger här är inte lika intressant. För att församlingen ska kunna utföra sina uppdrag, så måste den fungera på det lokala planet. Fungerar den inte här, så fungerar den knappast i någon annan världsdelen.

Vi blir inte annorlunda, om vi åker till andra världsdelen. Kallelsen börjar ju inte fungera först när jag kommer ut på fältet. Är jag kallad till en tjänst i Guds rike, så kommer den kallelsen först och främst att manifestera sig på det lokala planet. Utifrån detta arbetar och verkar Gud.

I själva födelsen ligger inlagt vad du ska bli. Gud sammanvävde dig redan i moderlivet. Kallelsen nådde dig senare i livet, men redan i moderlivet hade Gud bestämt vad det skulle bli av dig och mig. Det största är väl att komma in i denna Guds vilja så fort som möjligt.

Därför måste vi lära oss leva i det vardagliga, i det lilla och oftast bekymmersamma sammanhanget och delta i de mödor, den kamp och de svårigheter, som den lokala församlingen måste brottas med.

Då Jesus talade till sina lärjungar i samband med sin himmelfärd, sade han: — I skolen bli mina vittnen... i Jerusalem — osv.

Det börjar i vårt Jerusalem, och vi ska göra klart för oss, att i vars och ens Jerusalem behövs en väldig kraft. Det är mycket mer påfrestande att vara ett uthålligt och troget Herrens vittne hemma än att resa till en annan plats. Hela detta välsignelserika löfte som är oss givet i 1 Kor 12 är givet åt den lokala församlingen för att den ska kunna fungera.

Vi lockas på många sätt genom olika signaler, rop och vädjanden. Vi vill gärna vara med och göra stora, revolutionerande ting. Helst skulle vi vilja frälsa hela världen. Ibland känner vi oss plågade över att vi inte räcker till. Vi blir förlamade inför de enorma behoven och inför vår oförmåga att kunna hjälpa.

Det är angeläget att vi kan frigöra oss ifrån alla lockande och pockande röster och komma fram till den punkt, där vi hör

garna

vad Anden säger. Gud vill någonting NU! Det blir inte en politisk insats utan en insats av helt annan karaktär.

Gud vill ha mottagare. Men för att kunna ta emot, måste vi ledas fram till den punkt, där vi blir tömda. Gud har aldrig haft något större problem med att fylla människor. Problemet har alltid varit att tömma. Tömma på visioner, inspirationer, ambitioner och indignationer. Tömma på egna planer och avsikter.

Gud tömmer för att fylla oss

Första erfarenheten man gör, då man nalkas Gud, är att man blir tom. I Guds plan med våra liv ingår att han vill tömma oss så vi kommer in under hans herravälde. Gud vill befria oss från gamla erfarenheter, upplevelser och välsignelser, som vi har en sådan utomordentlig förmåga att förskansa oss bakom eller åberopa. Vi har meriter och erfarenheter, som vi ständigt dukar fram för varandra. När Gud fått tömma oss, då fyller han oss med något nytt, friskt och levande.

Då vi kommer tillsammans i Jesu namn, är vi inte bara en grupp människor, utan vi är en gudstjänstfirande församling. Denna församling har delegerats makt och myndighet, och ska göra bruk av den.

Vi är inte en samling människor, som är tillsammans för att upprätthålla en idé. Det är inte intresseinriktningen, och naturligtvis inte heller i första hand verksamheten som församlar oss. När vi kommer samman är vi en gudstjänstfirande församling. Det vill säga: Gud bor bland oss. Detta är ju ett fantastiskt påstående. Om Gud bor ibland oss, så är det ju helt uppenbart att Gud vill synliggöra sig i församlingen.

Vi vet att det finns ingenting som kan ge församlingen stadga, kraft, makt eller utvecklingsmöjlighet i den här världen, ingenting som skulle kunna ersätta Guds närvaro. I 1 Kor. 12 läser vi om hur Gud bekänner sig till och uppenbarar sig i församlingen: Gud genom kraftgärningarna, Herren genom tjänsterna och Anden genom gåvorna. Här finns en bestämd gudomlig ordning som vi inte på något sätt

kan komma bort ifrån.

Allt eftersom ondskan mobiliserar och trappar upp, så måste församlingen utrustas så att den kan på ett motsvarande sätt klara tidens krav. Den får inte duka under för påfrestningarna och attackerna, utan övervinna. Inte bara det, den måste också flytta sina positioner och utvidga sina områden. Gud uppenbarar sig genom kraftgärningarna, och det är inget sensationellt. Det gör han för att församlingen i varje stund och tid skall kunna fungera i överensstämmelse med Guds avsikter.

I en tid då lockelserna är så kolossalt många, och då vi också systematiskt bearbetas av många impulser, är det uppenbart att vi måste få uppleva ett andligt tryck av sådan art att vi inte förlorar vår identitet — Kristusidentiteten, den himmelska anden och atmosfären ska förnimmas när människor kommer till våra sammankomster, och då måste de komma påverkade eller påverkas.

Vi kan slå på reklamtrumman och den vägen försöka dra ihop människor. Eller använda oss av publikmagneter och stjärnor för att på det sättet försöka nå dem med budskapet. Men detta är trots allt en konstlad metod.

Vad var det som församlade människorna på pingstdagen. Ja, inte var det annonskampanj i Jerusalemsposten eller andra kurirer som ropade ut att Petrus ska tala och församlingens kör sjunga. Inte så man heller att nu ska det vara ett stort möte på tempelplatsen. Petrus ska försvara Jesus. Han ska bevisa att Jesus som av Israels ledare överlämnades åt hedniska bödlar var oskyldig, och nu ska Petrus lägga fram bevisen för att han var oskyldig.

Pingstens då

Gud valde att själv annonsera sammankomsten, och det skedde genom ett då. Där var kraftgärningen. Det måste ske en atmosfärisk förändring, så människors sinnen blev väckta på ett speciellt sätt. Inte reklam, massmedia och andra mänskliga försök, utan ett gudomligt ingripande. Detta då på pingstdagen väckte människorna, och de drogs till platsen, utan att egentligen veta vart de gick eller vad de skulle vara med om. Då de kom dit hade lärjungarna alldeles nyligen kommit ifrån den övre salen, och de talade i tungor och prisade Gud. Innan tungotalet var meningsfullt, måste sinnena väckas, och innan predikan var meningsfull, måste frågorna ställas och besvaras med de rätta svaren.

Ena gången är det ett då, en annan gång är det något annat som berör sinnena. Gud förfogar över resurser som överflyglar allt det världen har. All reklam är ingenting i jämförelse med det Gud kan göra.

Det som skedde denna dag var naturligtvis resultatet av en process som hade

ägt rum i lärjungarnas hjärtan. De hade nämligen varit samlade i bön.

Den gudstjänstfirande församlingen är den bedjande församlingen. Därför måste vi få respekt för de andliga vapnen. Att bedja är inte bara att tillbringa några timmar i meditation eller stillhet, utan det är att utmana Gud. Då vi utmanar Gud sker det samtidigt något inom oss. Vi blir på ett mycket hälsosamt sätt avväpnade våra egna resurser då vi börjar bedja. Då blir vi medvetna om våra rätta motståndare och de är de andemakter som vilar över folket.

Vi kan sjunga våra sånger och använda alla de resurser, som står oss till förfogande och skaffa alla de specialister vi kan ställa upp; de skickligaste begåvningar inom olika områden, men vi kommer inte att kunna föra Guds verk vidare. Inte heller får vi någon närbkontakt med fienden. Tvärt om kommer vi att vilseledas, ty människorna kommer att verka medgörliga, vänliga och förstående, nästan sympatiska till vår verksamhet och våra ambitioner. Men när vi går i bön inför Guds ansikte upptäcker vi, att mot den fienden ställer man inte upp med sin naturliga utrustning och begåvning. Där tarvas helt andra resurser.

När Paulus i en vision såg en macedonisk man som ropade: Kom över och hjälp oss, lade han om sitt resprogram och drog till Europa. Han sökte sig till bönestället i Filippi.

Jag har en känsla av att Guds verk i Europa började vid bönestället. Guds verk i den här världsdelen går vidare genom bön. I den här beskrivningen finns nästan något förödmjukande, om man ska se det mänskligt.

Paulus möter några kvinnor, purpurkrämerskan Lydia, och några andra. Hon hade förmodligen en färghandel, och var alltså en affärskvinna. Tillsammans med några andra kvinnor samlades hon vid ett böneställe utanför staden, och där bad de.

Så kommer Paulus till idyllen. Vi ser hur detta Guds verk börjar. Där behövdes inte någon storm, ingen kraftgärning. Där fanns en beredd mark. Den var beredd genom bön.

Paulus kommer från idyllen utanför staden, till kaos inne i staden. Ett kaos som utbryter då han driver ut en ond ande ur en spåkvinna; ett medium som förkunnar att Paulus och Silas är Herrens tjänare.

Den onda andevärlden arbetar på sitt sätt för att infiltrera och på ett tidigt stadium eliminera Guds möjligheter. Men Guds rike samarbetar aldrig med den onda andevärlden. Inte ens då den till synes ställer upp på Guds rikes sida.

Jag ifrågasätter om vi kan använda något av denna världens resurser utan att förlora vår egen identitet och överträda gränsen för det som hör Guds rike till.

Jag ser fram emot den dagen då vi slipper kasta bort pengar på annonser, då vi

forts. sid. 17

Mitt i Stockholms city:

Ett hem för pilgrimer

Det sjuder av liv både inne på och utanför Gamla Bro.

Pilgrimshem bör uppfattas precis som det låter — ett hem för pilgrimer. Jesus talar i liknelsen om den barmhärtige samariten om härbärgat som en viloplats för den slagne främlingen och Pilgrimshem på Gamla Brogatan 27 i Stockholms city har verkligen blivit en viloplats för främlingar. Från alla världsdelar har de kommit och gästade oss och knappast ingen har lämnat huset utan en evangelisk hälsning, för det går sällan en dag utan ett möte av något slag på Gamla Bro.

— Pilgrimshem... Det låter tryggt tyckte den ungerske advokaten på genomresa från Oslo. Det var sent på kvällen. Hotellen var överfulla nu i kongressmånaden juni och dessutom ganska skrånigt på gatorna.

Från Budapest

Det fanns ett rum på Pilgrimshem för advokaten från Budapest och så gick det som det brukar han blev kvar i flera nätter och hann även med ett besök i Maranataältet på Norra Latin.

Vi stötte ihop under lunchen uppe i servering och kom att samtala om allt från den typiskt svenska pannbiffen framför oss till kyrkliga system och fria församlingar. Vår gäst var bekännande katolik och reste nu som pensionär runt i Europa. Vi berättade om väckelsen som mött oss hur vi tillsammans arbetade i huset och om den vision vi hade att Jesus kommer tillbaka. Han blev mycket intresserad och gripen av de ungas spontana vittnesbörd. En individ ur turistströmmen som bland

— *Det mest intressanta med Pilgrimshem är dess betydelse för missionen, säger Ulla Johansson som har huvudansvaret för de 25 bäddarna.*

Välkommen dit men boka i tid.

alla souvenirer, minnen och intryck fick med ett levande vittnesbörd om en personlig frälsare. Pilgrimshem är knappt två

år gammalt och ännu inte helt färdigt. Men i dagarna är de sista fyra rummen tapetserade och klara. Då finns omkring 25 bäddar att tillgå.

Det blir alltså 25 sängar att bädda varje dag, och därför ganska svårt att få tag i Ulla Johansson som bär ansvaret för att allt är snyggt och rent.

Betydelse för missionen

— Det mest intressanta, berättar Ulla, är Pilgrimshems funktion och betydelse för missionen.

— Människor kan komma från den mest avlägsna plats och säga att våra vänner bodde här och de rekommenderade oss att ta in här. Ofta har de med en hälsning till oss.

— Men vilken erfarenhet har du från "hotellbranschen"?

— Ingen direkt. Men när man ser tillbaka inte bara på min situation utan på alla andras som arbetar här, ser man hur vi liksom växt in i olika uppgifter. Den Herre som kallat oss är trofast och leder var och en.

— Översatt blir Pilgrimshem ett hem för främlingar. Stämmer det?

— Ja, verkligen. Det finns många exempel. Särskilt under flyktinginvasionen från Chile var det fullt i alla våningar.

— En tidig morgon ringde det på dörren. En familj med sex små barn stod utanför på gatan. De kom direkt från utlandet och genom vänner hade de hört talas om Pilgrimshem.

— Vi fick börja i serveringen. Frukost med gröt och mjölk.

— En annan gång kom en chilensk ungdom med ett barn som skadats. (Förmodligen genom tortyr i Chile.)

Men den svenska byråkratin satte tron på hårda prov. Först fick vi förhandla med passpolisen ute på Arlanda för att de överhuvudtaget skulle släppas in. Sedan blev det diskussioner med en stressad mottagningssköterska:

— Var var det sjuka barnet skrivet . . . ?

— Då är det skönt att veta att Gamla Bro är ett hem.

— Det upplever även de som har resandet som yrke. Våra resurser är inte stora. Men det finns en trons atmosfär i huset och ofta hörs bönebrus och lovsång.

— Jag minns särskilt en psykiatriker från Polen, fortsätter Ulla. Genom vänner i Finland hade hon fått vårt telefonnummer och sent en kväll ringde hon från flygplatsen och beställde rum.

Lovsång i dagrummet

— Vår sena gäst möttes av en grupp ungdomar som spelade, bad och sjöng i dagrummet. Det blev något av ett väckelsemöte och vi samtalade länge den natten. Under en tjänsteresa i Finland böjde hon sig för Kristus.

— En tid senare var vår polske vän tillbaka. Hon ville döpas i vatten innan hon återvände till tjänsten på ett sjukhus i London. Därifrån har också skickats brev och hälsningar till oss, slutar Ulla.

Vi ser att det inte handlar om stora resurser och högtidliga former. Människor upplever det enkla men träffsäkra vardagsevangeliets. Ofta är det just knappheten som skapar böneatmosfär och tillförsikt.

Men det finns fler exempel på hur ryktet om evangelium går sina förunderliga vägar.

Solomon Young, vår långväga gäst i Malmköping hörde ordet Maranata på den teologiska skolan i Bryssel genom en libanesisk broder som bodde en tid på Pilgrimshem.

Forts. sid 16

Vid besök i huvudsta'n står

PILGRIMSHEM

alltid öppet.

*Trivsamma och billiga rum
mitt i centrum.*

*Cafeteria - fyndshop - läsrum
Kristen regi.*

**Gamla Brogatan 27
Tel. 08/23 52 30**

Andrew S Hsiung nyfrälst kinesisk broder.

En broder i storfamiljen

Efter en 21-årig sökningsperiod blev jag född på nytt, inte genom köttet men genom den helige Ande. Och jag blev döpt i vatten.

Kristus har verkligen gett mitt liv mening. Utan honom skulle jag inte kunna göra någonting. Han har verkligen förändrat mitt liv på alla områden i allt vad jag gör och tänker.

Jag överlämnade mitt liv till Jesus och tog emot honom som min personlige Frälsare 28.12.1975. Jag är glad att jag kan vittna idag om att Jesus är min Herre. Jag känner att hans kärlek växer djupt inom mig i mitt hjärta och att jag kommer allt närmare.

Indien är mitt hemland. Där finns det millioner människor, som ej har hört något om Jesus. Flertalet av dem dyrkar avgudar, som är gjorda av lera, och de är målade med olika färger. Det smärtar mig att de inte har fått höra Guds kärleksbudskap om Jesus Kristus.

I framtiden, om Gud vill och öppnar dörrar för mig, så vill jag tillbaka till mitt hemland för att predika Guds ord för dem. Jag känner ansvar inför Gud att ar-

beta för honom och sprida hans budskap till varje del av mitt land.

Just nu lever jag tillsammans med mina nya syskon i storfamilj, där vi alla känner ansvar att hjälpa varandra. Det är en stor förmån att få leva och arbeta tillsammans med dem. Genom detta lär vi oss att älska varandra såsom trossyskon.

En bänk på Centralen

En kväll i höstas var församlingens ungdomar på Centralen och sjöng. Andrew satt bland andra vinddrivna utländska ungdomar på en bänk. Han förnam tonen som trängde igenom och kallade till ett nytt liv tillsammans med Jesus.

— Jag har ett diffust minne av bibeln som en mycket, mycket gammal bok. Men idag kan jag säga att jag upplevt att dess innehåll är sant. Bibeln är den mest aktuella bok som finns. Den säger oss sanningen om vår situation, leder oss till Frälsaren och ger dessutom svar på frågorna om framtiden.

— Vi MÅSTE FÅ DEN BOKEN TILL INDIEN! Jag talar många av de olika dia-

forts. sid. 18

...åter- upprättad för TJÄNST

DET ÄR SOMMAR och konferens. Vi är samlade från mer eller mindre trygga miljöer och med all rätt njuter vi inarbetad ledighet i gemenskap med trossyskon från hela Norden. Dagliga bibelstudier, väckelsemöten och bönenätter väntar. Ja, Herren har verkligen dukat ett rikt bord åt sitt folk.

Vi kommer, som det förannonserats, att tala mycket om församlingens upprättelse under dagarna i Malmköping och låt oss därför komma ihåg att det mest typiska för en upprättad församling är att den är en missionerande församling.

I mottot understryker vi därför särskilt: återupprättad för tjänst... Den urkristna församlingen var en i högsta grad missionerande församling. Inspirerad av Herrens missionsbefallning drevs de i Andens kraft allt längre ut i världen med evangelium om Jesus. Man samlade inga ägodelar för privat bruk — allt förvandlades i mission.

Om det funnes en hjältarnas rangordning på jorden skulle utan tvekan pionjärmissionärerna i den kristna historien ta de första platserna. Och även vårt århundrade har många anonyma skördearbetare som en dag skall lysa som stjärnorna.

Mot denna bakgrund ter sig de moderna appellerna från kyrkorna om insatser i tredje världen som rent snärjande.

Visst är det behjärtansvärt med katastrofinsatser när exempelvis torkan slagit till. Men om de kristna lägger tyngdpunkten vid undervisning, materiellt och tekniskt bistånd — vem skall då gå ut med Guds ord?

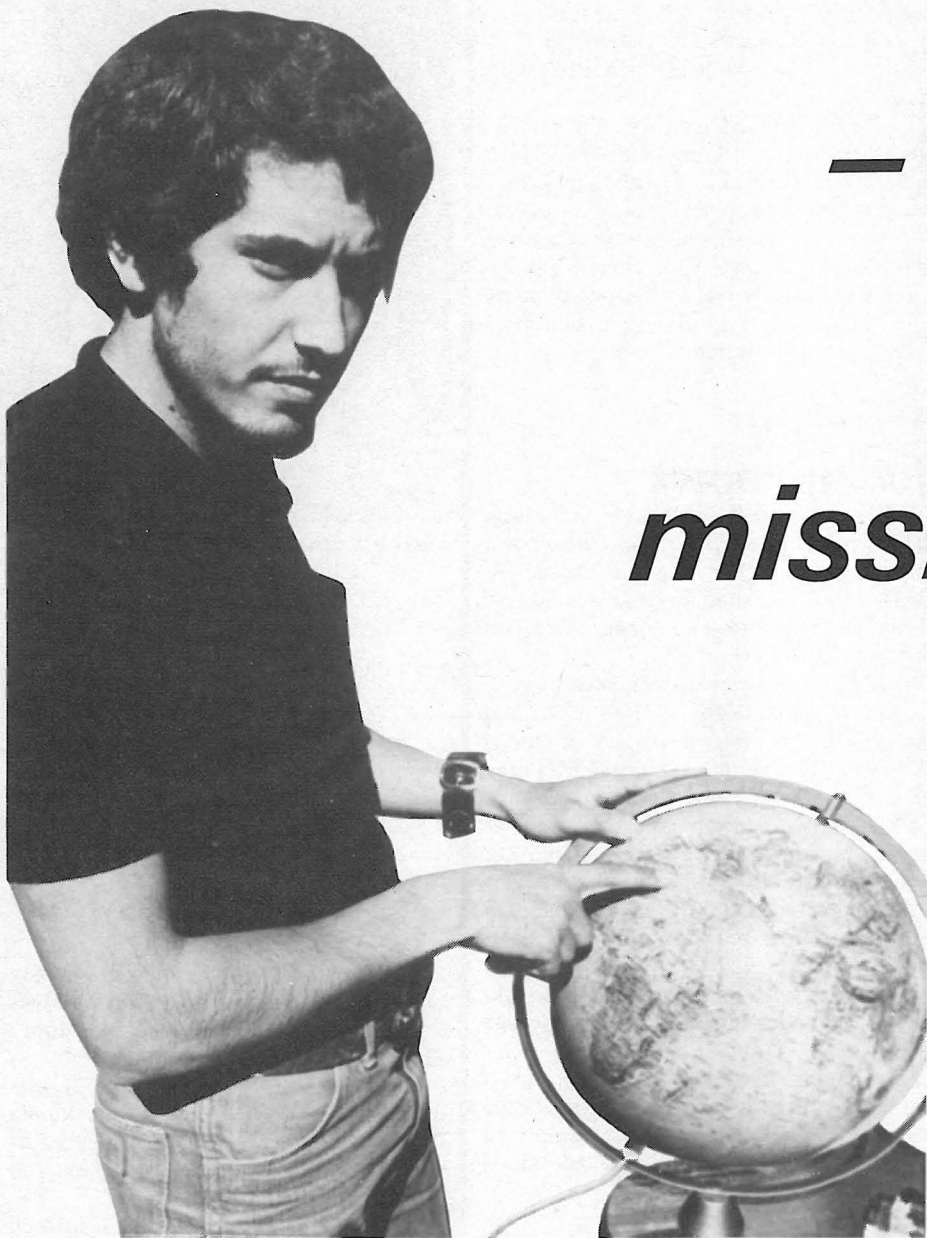
Tyvärr finns svaret. De mest nitiska missionärerna idag är Jehovas vittnen, mormoner och t o m muslimer vars representanter i *första* hand inriktar sig på att sprida sitt frälsningsbudskap.

Just nu pågår ett metodiskt sättningsarbete främst över den icke-kristna världen.

Därför: låt Malmköping -76 bli ett bönemöte för missionen. Unga och äldre: Tredje världen, Europa och Sverige ropar efter evangelium om Jesus. Genom Hans nåd får vi sitta ner och ta del av ett oförfalskat evangelium — genom Hans nåd får vi kraft att gå ut och bära det vidare till många frälsning.

□
LOA

MELLANÖST

Mellanöstern — en explosiv zon i världspolitik.

Minsta orolighet ger supermakterna omedelbar anledning att styra sina flottstyrkor i Medelhavet österut.

En färsk rapport säger, att i Mellanöstern finns mer vapen lagrade än i hela NATO sammantaget. Lager som ständigt fylls på och moderniseras.

I dagarna står Libanon och Beirut i händelsernas centrum. Araber strider mot araberna. De har avlöst kampen mellan kristna och muslimer. I går stred judar och araberna och trots alla mänskliga försök till förklaringar eller medlingar skapas ingen fred i Mellanöstern. Varför?

Bibeln säger att Mellanöstern skall bli morgondagens slagfält i en slutlig drabbning mellan maktblocken. En uppgörelse som måste komma och som bibeln kallar slaget vid Harmageddon.

□ Ett meddelande

Men Mellanöstern är också människor. Miljoner och åter miljoner som bekänner sig till en urgammal tro på profeten Muhammed. Denna verklighet är en oerhörd utmaning till varje kristen. En verklighet som gör Mellanöstern först och främst till ett missionsfält.

Men missionen är ju i första hand kontakt mellan människor. En person över-

ERN

Arst och främst ns fält!

**Samtal om
mission i arab-
världen med
Mose Abna Aissa**

**Text o. foto:
Lars Andersson**

lämnar ett meddelande till en annan person, och när vi här talar om mission tänker vi på just denna situation. Det har ofta sagts att det varit svårt att nå araben med evangelium. Därför frågade vi en av våra arabiska bröder, Mose Abna Aissa från Tunisien, om detta påstående är riktigt.

— Både ja och nej. Frågan är om araberna någonsin mött evangelium. Jag tänker på vår generation nu. Har de *sett* evangelium i funktion på denna plats där de bor?

— Min första bild av kristendomen, hemma i Tunisien, är en katolsk kyrka. En 600 år gammal stenbyggnad. Lika ointressant för mej som den urgamla moskén.

— Men det finns missionärer, verk samma i den muhammedanska världen, idag?

— Ja det finns missionärer som gör en fantastisk insats genom att sprida evangelium via bibeldelar och kristna litteraturer på arabiska.

☐ **Teori mot teori**

— Men jag undrar om det ibland inte blir för mycket teorier. Teorier som kan bemötas med teorier. Det blir en religiös diskussion som bara berör intellektet. Jag tror på en predikan i vardagslivet.

— Det kristna livet i församlingen manifesteras på många sätt, menar Mose.

— Bara det att se glada människor. Men jag tänker också på det vi hört om så mycket här i församlingen under den tid jag varit med: Allting gemensamt — den kristna livsstilen.

— Mission i arabvärlden är ett stort arbete. Men om någon stannade och började leva på en plats skulle vi kunna nå fler bestående resultat.

— I Koranen står exempelvis ingenting om en ny livsstil med allting gemensamt. Ändå lever man sedan generationer i storfamilj. Bara detta faktum ger ju bibeln rätt.

— Vad var det som övertygade dej om
Forts. sid. 17

Massväckelsernas och de stora kampanjernas tid är förbi. Men fortfarande är Brasilien de stora behovens land.

● De jättelika kampanjernas tid är förbi i Brasilien. Kvar finns apparaten, men ingen lyssnar längre.

● Katolska kyrkan upplever renässans, förnyar sig och tillmötesgår och engagerar ungdomen.

● Spiritismen har stor framgång, stabiliseras, har egna bokförlag, veckotidningar och TV-serier. Framgången beror till stor del på under genom medier vid seanser.

● De evangeliska förlagen satsar på berättelser och biografier i stället för bibelundervisning.

● En mörk bild av den andliga situationen som endast kan förändras genom en radikal återgång till enkla mötesformer med människan i centrum och grundlig bibelundervisning, säger Ernst Höglander i en intervju till Mats Jansson.

Brasilien behöver en helt ny typ av missionärer

I Brasilien råder det ett andligt kaos och virrvarr, som är oerhört. Det är överflöd på ord och verksamhet, men ord är inte mycket värda i dagens Brasilien. Många har upptäckt bedrägeriet i alltsammans och lyssnar inte längre. Nu måste kraft och gärning till — och en helt ny sorts missionärer!

I början av maj kom Ernst Höglander tillbaka till Sverige från Brasilien efter sin senaste vistelse där. Han hade tänkt stanna ett halvår men måste förkorta tiden på grund av sjukdom. Den här gången var han ensam där ute och hade inget hem, där han kunde byta av med svensk mat

osv. Livet på olika hotell, billiga pensionat osv. resulterade i magbesvär.

Det är ingen ljus eller glättad bild Ernst Höglander målar av dagens Brasilien, men ändå är han inte pessimistisk. Det finns en framkomlig väg också för detta jätteland, men den vägen måste gå helt vid sidan av de upptrampade stigar som redan finns.

— Gud måste komma med något helt nytt, som går rakt emot det inkörda kyrkosystemet och verksamhetssystemet. Det är synd om människorna, som sitter fast i det! Man kör med stora helbrägdagörelsekampanjer osv., trots att det inte slår an längre, och de enkla evangelisterna har ett oerhört smalt register, som folk har trött-

nat på. De är precis likadana som när jag först kom ut för 20 år sedan — samma ord, samma ton. Där finns ingen förnyelse, ingen förkovran, och ingen lyssnar längre.

— En sak som glädde mitt hjärta var ett sammanträffande i Uberaba med bröder från norra Brasilien, särskilt föreståndaren för en fri pingstförsamling där. Vi hade ett samtal om Watchman Nees böcker, och jag märkte förnyelsens atmosfär i hans uttalanden, och det präglades också hans förkunnelse av. Överhuvudtaget märktes hos de bröderna en förändring i tonen, röda hjärtan, pionjäranda och längtan efter något nytt, vilket jag annars sett så lite

Ernst och Doris Högländer på resa genom Brasilien tillsammans med Arne Imsen. Här i Cruzeiro, en trakt i djupaste andliga och sociala misär som predikanter sällan gästar.

av. Annars kör de flesta bara vidare efter gamla utslitna mötesmönster.

Den naturliga formen

En fördjupad bibelkunskap är det som Ernst Högländer ser som det stora behovet just nu — och den måste följas upp av handling. Sin tid i Brasilien ägnade han också mest åt undervisning och bibelstudier den här gången. Den naturliga formen blev husförsamlingsmöten. Det är en gammal mötesform i Brasilien som fanns mycket i pingstväckelsens början, men nu är den inte vanlig varken i pingströrelsen eller i samfunden. Men den är väldigt effektiv. Vännerna där ute är fattiga och har svårt med kommunikationerna, och de små husförsamlingsmötena blir dessutom gemytligare. Ernst Högländer försökte också hjälpa vännerna materiellt och köpte in lite mat eller delade ut kläder vid nästan varje sådant möte. Det blev en del mycket fina möten, särskilt hos församlingen i staden Uberaba.

När Ernst Högländer reste runt i de olika små grupperna, fick han uppleva en fruktansvärd kamp för att få fram de nya sakerna, det radikala, fördjupade och fulltoniga evangeliet. Det måste växa och mogna fram.

— Det måste läggas en helt ny grund och börjas helt från början. Det finns ingenting att bygga på, men om den grunden läggs, vet också Gud var de långtande människorna finns och kan dra dem dit.

På den grunden kan vi bygga upp ett förtroende, som står emot all den falskhet, korruption och penningjakt som förhärskat de senaste åren.

De stora helbräddagörelsekampanjerna flammade upp en kort tid och samlade 20—30.000 människor, och det byggdes upp en apparat som finns kvar i dag. Den använder man också för att mobilisera sitt folk från olika håll till stora möten. Det ser fortfarande mycket ut, men massväckelsens tid är förbi. Kampanjerna har dragit fram som stora gräshoppsvärmar från stad till stad och betat av fullständigt. Efter sig har de lämnat förbränd mark och människor som står där med en väldigt besvikelse djupast inne i själen. Där är det fortfarande tomt. Själen står där fortfarande med sin fråga.

Katolsk förnyelse

De många mindre, fria pingstgrupperna har slagits sönder. Amerikanska missionärer har samlat folk mer kring en person än kring Guds ord. Maktstrider har söndrat och sargat. Överallt märks denna brist på verklig grund och förankring i Guds ord. Från pingstvännernas förlag har mest biografier o. dyl. gått ut, inte så mycket bibelstudier. Så är läget i det land, där väckelsens eld brann för några årtionden sedan, så oerhört, att det talades om det i hela världen.

Katolska kyrkan upplever just nu en re-

nässans. Den tillmötesgår och engagerar den moderna ungdomen och har som alltid blick för svängningarna i tiden. Man har tagit av skrudarna, och unga pojkar i skjorta och utan slips tjänstgör i inledning- en före mässan. Unga flickor tar upp kollekt. Ungdomarna kommer t. o. m. fram och spelar elgitarr och klappar i händerna i samband med mässan. Samtidigt har naturligtvis ingen förändring skett på djupet, i tros- och lärofrågor.

De evangeliska samfunden har stelnat. En utjämning är på gång, och det finns kanppast någon skillnad längre på gudstjänster hos katoliker och t. ex. metodister och baptister. Det tränger in en spiritistisk ande i evangeliska kyrkor, särskilt i pingstgrupper, medan katolska kyrkan, som öppnat för spiritismen, nu varnar och tar avstånd.

Under genom medier

Spiritismen har haft framgång i flera år och stabiliserats för närvarande. Man har egna stora bokförlag, flera egna veckotidningar och TV-program och får mycket utrymme i de vanliga dagstidningarna. Hela folket är genompyrt av spiritism. Mycket av framgången beror på helbräddagörelseunder genom medier i seanser, och dessutom översvämmar man landet med sin litteratur. Det går att hitta hundratals spiritistiska böcker i vanliga bokstånd.

Därför är det kanske inte så underligt att litteraturmissionen ligger Ernst Högländer varmt om hjärtat.

— Ni skulle se bokstånden vid t. ex. Sao Paulos stora busstation, bokdiskar kanske 25—50 meter långa, stora och breda. Och litteraturen domineras av spiritism, ockultism och religionsblandningar, mycket från Östern. Den rena sanningen måste komma till Brasilien! Det finns en väldig läshunger. Man kan gå ut med 50.000 traktater i Sao Paulo och dela ut på en gång. Det myllrar av människor, och alla tar emot.

Nytt förtroende

— Från början förstod jag kanske inte tanken bakom Arne Imsens syn på mission: att följa mönstret från storfamiljen på Gamla Bro och låta en grupp ungdomar resa ut och försöka bygga upp ett jordbrukskollektiv och bli självförsörjande. När jag hade tänkt och bedit över det, förstod jag att det skulle kunna vara oerhört effektivt, framför allt för att bryta ned det predikantvälde, som är så fruktansvärt inrotat. Många vill bli evangelister och få slips och portfölj och ett yrke med status.

— Om vi kommer och vill göra någonting för människorna, kommer vi att finna dörrarna vidöppna. Vi kunde sätta arbetslösa i arbete, bygga upp ett förtroende och

Forts. sid. 17

Islam utmanar de kristna till aktiv evangelisation

Av Peter Ögren

Det finns 560 miljoner människor i den muslimska världen. Inte ens en bråkdel har hört evangelium. Det är en utmaning till oss kristna att göra en aktiv insats i den delen av världen, sade till oss en lördagskväll vår broder missionären, som p. g. a. svårigheter där nere bett om att få vara anonym. En fruktansvärd fatalism håller folket bundet i ett järngrepp. För många år sedan greps vår broder missionären av kallelsen och reste ner för att sprida evangelium i detta kompakta mörker.

De två missionärerna landsteg på etiopiska röda havskusten. En lång kanadensare och en omvänd muslim. Drivna av en kallelse från Gud började de en vandring från by till by. Det område de valt var det ogästvänliga och karga Danakilterritoret, befolkat av Danakil nomadstammar och andra muslimska stamfolk. Fientligt, ovänligt med inre strider och oroligheter. Tills helt nyligen var det sedvänja att en danakilman måste ha dödat en man för att kunna gifta sig.

Så såg den ringa begynnelse på ut för vår broder missionären, som besökte oss och hade möte en lördagskväll. Det blev grunden och upptakten till en aktiv missionsverksamhet ibland muslimer i länderna runt Röda Havet.

På grund av svårigheter och konflikter med de styrande i muslimska länder så bad vår broder att få vara anonym. Efter många års kamp mot satan, synden och köttet i det islamska mörkrets valde kom han till oss med en oemotsäglich utmaning. Själv rodnade jag av skam mer än en gång under hans budskap om dessa eftersatta

och glömda missionsfält.

Vi presenterar inte vår broder men vi vill inte vara ansvariga för att det budskap han överlämnade åt oss lämnas i glömska.

Från by till by

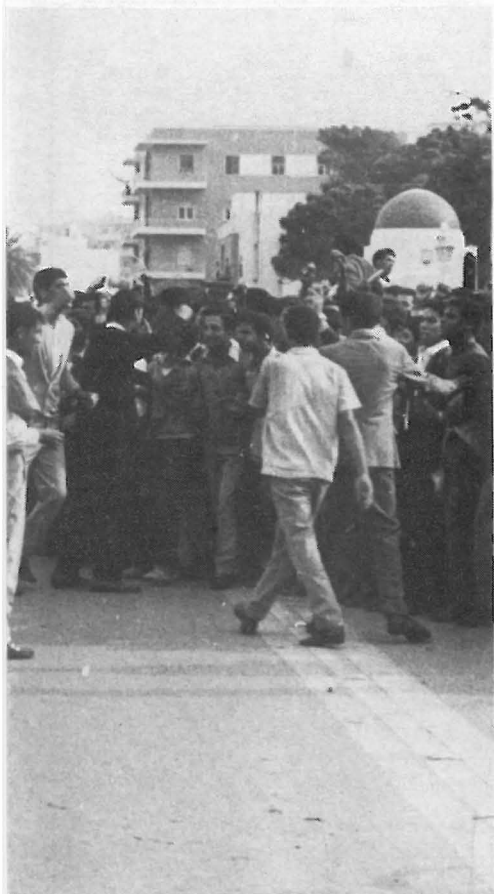
"Vi visste inte vad som väntade oss. Skulle vi bli överfallna? Dödade?" Denna oviss-het var deras följeslagare då de började sin vandring. Bemötandet blev ovänligt. "Varför har ni kommit hit?" frågade man och då de svarade att de kommit för att ge läkarhjälp och ett budskap från Gud möt-tes de av den fruktansvärda fatalism som håller islams folk i ett järngrepp. "Ni kan inte göra något. Om Allah vill så dör vi. Om Allah vill så får vi leva. Om Allah vill..."

"Vi fick behandla ett par stycken. Så tog jag fram en liten skrift och började läsa för dem på arabiska. Jag läste om evigt liv."

"Evigt liv? Var finns det?"

"Evigt liv... Var finns det?"

"Deras reaktion blev intensiv och be-gärligt tog de emot våra skrifter."

bibeldelen. Där blev den läst och studerad och nu ville man ha mera av oss. Vi inbjöd honom att komma till vår bas så skulle vi ge honom en bibel. Tio dagar senare kom han och fick sin bibel."

Då brodern kom ned i Brosalen före mötet så sökte han efter något nära taket framme vid podiet. Han pratade om en karta, och jag började föreslå att svarta tavlan som vi använder på bibelstudierna skulle få tjäna som upphängningsanordning.

Men han fortsatte att titta i taket och frågade mycket uppfordrande om vi inte fick slå in ett par spikar i panelen. Hammare, spik och trappstege åkte fram och inför förvånade mötesdeltagare (klockan var halv åtta och mötet skulle ha börjat) fäste vi upp en gigantisk karta som täckte hela podiet. En karta över hela muslimvärlden. Den kartan var en karta över nästan hela världen. Fanatiska muslimer tror på, lever och arbetar för att se detta mål uppfyllt. Att se hela världskartan beteckna muslimskt område.

Vilken utmaning till Jesu lärjungar som står under Mästaren klara och otvetydiga kallelse: "Mig är given all makt i himmelen och på jorden. Gån fördenskull ut och gören alla folk till lärjungar, döpan dem i Faderns och Sonens och den Helige Andes namn, lärande dem att hålla allt vad jag har befallt eder. Och se, jag är med eder alla dagar intill tidens ände."

Vi är inte intresserade av att se världskartan förändras men vi vet att varje land på kartan är befolkat av miljoner själar som aldrig en gång har fått höra budskapet. Har vi rätt att undanhålla dessa människor detta budskap som frälst oss?

Med denna väldiga karta som bakgrund stod vår broder där framme och talade till oss om en verklighet vi så lätt och så ofta glömmet.

Det var mycket gripande att höra brodern berätta om deras hunger efter det eviga livets ord. Hur det var öppet att förkunna Jesu Kristi budskap för människorna. Överraskningen som mötte dem i nästa by blev inte mindre. Efter en ny vandring, med ovisshet om vad som skulle möta dem som följeslagare, upptäckte de att ryktet hunnit före och att man ivrigt väntade på dem.

"Berätta för oss om det eviga livet".

"I den största byn vi besökte som också var en av de sista på vår vandring möttes vi av byns huvudman."

— "Hur många böcker har ni? Vi behöver 300 stycken."

— "Det visade sig att deras Iman (islamsk präst och lärare) nyligen hade besökt en by vi varit i. Där fick han syn på en bibel i polishyddan och började läsa. Polismästaren, som själv ville behålla bibeln, vägrade att gå med på hans enträgna bön om att få den. Han satte sig ned och började för hand att skriva av dess budskap. Flera dagar skrev han så och återvände sedan hem med den handskrivna

Islam en utmaning

"Hur många kommer ihåg Karin Åhlen?" Frågan åtföljdes av en genomträngande blick som sökte bland mötesdeltagarna. Ett antal händer åkte i luften.

"Hur många har bett för henne?" Ett fåtal händer åkte i luften. "Det är bra, sa vår broder, men jag trodde att hela församlingen skulle ha bett till Gud för henne". Hur många är det som kommer ihåg henne och hur många är det som har bett för henne? Om igen måste vi ställa oss frågan, inte bara som gällde det Karin utan hela missionsfältet och mycket mer.

"Hur skall vi kunna göra Guds arbete om vi inte ber?" Där stod han framför den väldiga kartan över hela den muslimska världen. Turkiet, Irak, Iran, Saudi Arabien, Tunisien, Marocko, Algeriet etc etc... 560 miljoner människor. Var sjunde människa som föds är muslim. Den lilla kuststräckan vid Röda Havet där han och hans mission gjort en stor insats såg försvinnande liten ut i den enorma landmassa

som islams välde utgör. Man kunde nästan höra ropet "berätta om det eviga livet" ljuda inte bara från dessa byar utan från själar spridda över hela muslimvärlden.

Inför detta block är det inte långt till att gripas av en överväldigande känsla av hopplöshet.

Tror du att mannen som stod där hade ett budskap från Gud då han talade om kampen och kallelsen för att nå ut till själar med ett budskap om evigt liv?

Tror du att han representerade ett nödrop från alla dessa själar?

"Hur många missionärer har församlingen sänt ut?" Jag tittar på Gunno när han svarar och tycker nog att han ser lite besvårad ut. Det blir inte bättre då brodern följer upp med frågan "Hur många har ni sänt ut till muslimländer?" Utmanande frågor som kan tyckas besvårande, för de är besvårande. Men hur väl representerar de inte islam som är en fruktansvärd utmaning inför oss evangeliska kristna som är kallade att gå ut till alla folk med evangelium. Endast den som är ljummen och ointresserad av själars frälsning kan förbli obesvårad av islams mörker. Endast genom att låtsas om att det inte existerar kan vi förbli obesvårade. Så vi får tacka Gud om vi blev besvårade av broderns frågor.

Mänskligt sett är problemet oövervinnerligt. Men för Gud är allting möjligt. Vår broder vet detta och gav ett hoppfullt budskap som pekade på vägen till befrielse för islams frågor. Det är inte svårt att ställa sig upp och måla en svart och realistisk bild av missionsproblemet. Det är svårare att peka ut lösningen på problemet.

"I bön vinner vi seger och arbetet på fältet går vidare. Vi VET ibland ATT folk ber för oss. Då möter vi öppna vägar och öppna hjärtan. Så blir det stängt och vi skyndar oss att skriva hem och ropa på hjälp och stöd, 'Bed för oss', och så går kampen vidare."

Problemet är andligt, inte mänskligt och därför måste det lösas med andliga vapen och inte med mänskliga, det är köttsliga. Vilken underbar hälsning till oss då vi går i efterdyningarna av F.K.R. -76, denna manifestation av frikyrkans mänskliga resurser. Men en livslång erfarenhet av den verkliga striden ute på fältet, fjärran från den kristna politikens munvänder, tog han fram Bibeln och läste för oss om Israels strid mot Amalek (2 Mos 17:8—16).

"Därefter kom Amalek och gav sig i strid med Israel i Refidim. Då sade Mose till Josua: "Välj ut manskap åt oss och drag så åstad och strid mot Amalek. I morgon skall jag ställa mig överst på höjden med Guds stav i min hand." Och Jo-

forts. sid. 18

HIMMELSKA

forts. fr. sid. 3

fackföreningsrörelsens nya roll och dess väldiga anspråk på att omfatta alla människor och allt i tillvaron. Sedan hände den lilla episoden som avslöjade så mycket.

På väg förbi det lilla Maranatatältet kom några unga kvinnliga delegater i den stora LO-kongressen, makt- och styrkedemonstrationen, två millioner organiserade människors gemensamma *krav*. Jag inbjöd till väckelsemötet och fick svaret: "Vi har vårt eget väckelsemöte där borta!" — LO-borgen, Folkets Hus. Jag sade, att den här världen gick mot sin upplösning och fick det oerhört maktmedvetna svaret, i en skrämmande förhåvelse: "Det ska vi se till att den inte gör!" Den livssyns som fått makt över dessa kvinnor är ju snudd på den yttersta konsekvensen av mänsklighetens uppror mot Gud — den organiserade massans allsmäktighet! Fackföreningen som Gud!

Stora ord

Vilddjurets ideologi bryter fram. Marken är jämnad för hans ankomst. "Och det fick en mun sig given, som talade stora ord och vad hädiskt var..." (Upp. 13:5)

Men alldeles bredvid maktcentrum står ännu väckelsemötet, en nagel i ögat på den maktfullkomlighet som vill bortrationalisera Gud. Undra på att en manlig delegat i LO-kongressen svor över Maranata, när han mötte oss vid Norra Bantorget, bland röda fanor och väldiga kongressaffischer! "Vi är en *makt*, med Gud en *makt*, *fast själva ingenting*"!!! En makt emot världsanpassad kristendom, en makt emot den obeslöjade demonin i österländsk kult, en

makt emot porr- och sexklubbsträsket i Klarakvarteren och en makt emot människoförgudningens maktapparater och styrkedemonstrationer — "fast själva ingenting"! Halleluja! Det enda vi kan stödja *vår "makt"* på är en snickare från Nasaret, föraktad av människor, nesligen bespottad, piskad och korsfäst för 2.000 år sedan — vår uppståndne Konung, Guds Son! Det räcker gott mot alla världens och andevärldens makter och furstar! Jesus är HERRE!

I bön

Äh, alla dessa fackföreningarnas idealister, som upprörda av orättvisor och besjälade av solidaritet har byggt upp den maktapparat, som nu står beredd för andra syften! Tänk om de fick möta Honom, den verkliga Fridfursten! Om de fick se Gudsrikets lagar förkroppsligade i Guds församling — egendomsgemenskap och brödratjänst på Kristi kärleks grund, något långt utöver politisk "solidaritet". Om de fick det rättvisehopp, som inte kommer att svika, det som är grundat på Guds löften: "nya himlar och en ny jord, där rättfärdighet bor" (2 Petr. 3:13).

Trots alla härliga tälmmöten här i Stockholm, så är det en liten minnesbild som faktiskt ger mig allra mest hopp för framtiden. Efter en dopförbättring i Brosaten såg jag unga syskon ligga kvar i bön till Gud, långt efter mötets slut. Så länge vi har den synen ibland oss, kan väckelsen inte stoppas! Det är väl sörjt för återväxten! Äh, denna frestelse att sluta tjäna, sluta kämpa i bänen och ge efter för sömnaktigheten och bli en passiv åskådare till väckelsen — då dör den! Håll ut i tjänst!

"Landet ligger nu framför oss.
Hela landet öppet står.
Upp att segra! Herren hör oss
då vår bön till Honom går!"

Mats Jansson

ETT HEM

forts. fr. sid. 9

För Solomon var Maranata mer än ett ord eller församlingsbeteckning och han tändes av en längtan att möta syskon vändande Jesus. Vi mötte honom under påskhelgen i Brosalen och nu kommer vår broder med hela sin familj från Sierra Leone. Salomon kommer att rapportera bl a om den fria församling i hemlandet som hans bror är föreståndare för. Och vi stärks i den förvisning om att Herren har sitt vändande maranatafolk över hela jorden och låter också några av dessa pilgrimer mötas redan här i tiden.

Men några av gästerna på Pilgrimshem har också stannat kvar på Gamla Bro tagit emot frälsning och slutits till den stora familjegemenskapen. Mose t ex som tillsammans med Ulla och en grupp ungdomar har svarat för Pilgrimshem. Och Bernhard Phua, vår kinesiske broder, bytte hotellrum bara för att vi råkade vara billigare. Men Gud ville något annat med hans liv och Bernhard har nyligen kommit hem från sin första missionsresa till hemlandet Malaysia.

OBS!
Pilgrimshem
öppet under
MALMKÖPINGSVECKAN

VÄCKELSEKRISTEN FRONT

Utkommer var tredje vecka.

Ansvarig utgivare: Arne Imsen.

I redaktionen: Lars O Andersson, Gustaf Jilker, Stina Fridolfsson, Per Arne Imsen.

Prenumerationspriset är: Helår 45:—, Halvår 23:—, Kvartal 12:—. Lösnummer 2:50. Till Finland, Norge och Danmark är priset detsamma som i Sverige.

Tidningen tillämpar "rullande abonnemang". D. v. s. pren. gäller tills uppsägning sker.

Meddelande om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens exp. eller på postens adressförändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag: vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.

MIDNATTSROPET

Box 344, 101 24 Stockholm

Tel. 08/23 52 30

Postgiro: 57 16 20-4

MARANATAFÖRSAMLINGEN

Box 344, 101 24 Stockholm

Tel. 08/23 52 30

Postgiro 44 10 05-6

JOHANNELUND, församlingshem

Missionsvägen 24, Bromma

Postadress: Box 344

101 24 Stockholm

Tel 08/80 38 89

GAMLA BRO, servering

BROSHOPEN

PILGRIMSHEM, gästrum

KLARA TONER, bok- och musikaffär

Gamla Brogatan 27, Stockholm

Postadress: Box 344

101 24 Stockholm

Tel. (växel) 08/23 52 30

Ett ord på vägen...

Tel. 08/20 92 96

(automatisk tele-svarare)

Tryckeri: AB Grafiska Gruppen

Stockholm 1976

Fr. o. m. 1 juni

upphörde postbox 1236

i Bromma.

Välkommen att

skriva på

adresserna här ovan.

MELLANÖSTERN

forts. fr. sid. 11

nödvändigheten att bli frälst när du kom till Stockholm?

— När jag reste till Europa visste jag att alla räknades som kristna. Jag visste också att Sverige var ett kristet land och reagerade inte över att möta kristna människor här på Gamla Bro.

— Men vad som nästan chockade mej var att möta en kristen arab som började läsa ur en bibel på arabiska!

— För första gången i mitt liv undervisades jag om försoningen med vår Gud genom ny födelse i Jesus Kristus och att detta var nödvändigt för alla människor oavsett nationalitet.

Vapenvägra!

— Om vi tar situationen i Mellanöstern hur ser exempelvis ungdomen på problematiken. Skiljer de på kristna och judar?

— Nej, jag tror att de flesta identifierar judendomen med kristendom men också med västerland.

— Kristna i väst hjälper alltså Israel med vapen i striden mot araberna.

Indirekt riktar sig då också hatet mot kristendomen och dess representanter. Hur anser du att man bör handla i den situationen? — Vad sa Jesus? "Du skall inte dräpa." En kristen kan inte döda. Det är bibeln lära men också en frukt av det kristna livet. Vi har ju flera vapenvägrare här i församlingen och det finns även många unga pacifister bland araberna. Varför skulle den kristna kärleksläran i funktion bli ett starkt vittnesbörd för unga araber idag. — Koranen muhammedanernas bibel talar om att Muhammed dödade i sin kamp för sin religions utbredande.

Öppna för allt

— Tendensen idag är att de unga vänder Islam ryggen. Man söker ny gemenskap många gånger efter socialistiska principer. Och man får nästan tala om två slags araber i vår tid. De äldre som oftast lever i ett annat århundrade och de unga som bryter upp och blir alltmer västerländska. Men också alltmer desorienterade.

— Vi kan t ex se på inbördeskriget i Libanon. Araber strider mot araber. Bröder dödar varandra. Detta skapar konflikter hos de unga som söker ideal.

— Därför är de unga i Tunisien och hela arabvärlden speciellt öppna idag. Öppna för allt! De orienterar om sig söker

sanning fred och rättvisa. Situationen måste vara mycket läglig för evangelium NU.

Islam har spelat ut rollen som död förtryckarreligion över en ny generation. Men vad kommer i dess ställe?

— Till sist, du är med i planeringen av radiosändningar på arabiska?

— Ja vi ser verkligen fram mot dagen då evangelium kan nå ut via radio. Men det allra viktigaste är att vi på platsen genom vårt sätt att leva kan ge den rätta bilden av Jesus Kristus.

Folket måste få se Jesus!

Mose Abna Aissa är från Tunisien och kom alltså till Gamla Bro 1974. Han mötte Jesus till frälsning och döptes första maj samma år. I MR nr 2-75 kan du läsa hela hans berättelse hur han kom från Paris för att studera datateknik i Sverige. Men Gud hade andra planer. Och må vi som enskilda och inte minst som församling på tröskeln till en ny tidsålder, låta oss uppfyllas av Anden så att vi kan vara med och ge assistans till ett nytt missionsarbete. Frigjorda att älska. Fria att tjäna med våra medel med vår tid och genom våra förböner.

ANDEN, HERREN, GUD...

forts. fr. sid. 7

slipper använda oss av alla tekniska hjälpmedel, och själva blir medier för Andens uppenbarelse; levande annonspelare.

Det är något intressant med varje levande kristen. Något som fångar, intresserar och väcker, om det är som det ska vara.

Just det att vi förlitar oss på tekniska hjälpmedel får i stor utsträckning ersätta bönelivet. Vi räknar med våra resurser, vår ekonomi, våra begåvade sångare och talare och allt vad det kan vara. Men Gud vill lära oss en annan väg. Då måste vi tömmas. Tömmas på idéer, meningar, principer och rutiner. Vi är vana vid att det ska fungera på det här sättet för att mötena över huvud taget ska genomföras. Kanske vi borde lägga mera möda på att få bönelivet att fungera.

forts. nästa nr

BRASILIEN

forts. fr. sid. 13

vinna insteg. De troende vännerna förstod inte mycket av detta. De är alltför inkörda i sitt system med möte, kyrka och kyrkbygge, men icke-troende och ungdomar förstod det bättre.

— Jag tror vi står inför en ny väckelse i

Brasilien, men det behövs en helt ny sorts missionär och ett helt nytt budskap, som fyller vår tids behov. Och det har vi i det gamla evangeliet! De väckelser som har varit, har stelnat i former och kommit fel. De missionärer som går ut i dag blir låsta i det system som finns, och den som inte fogar sig blir utgallrad som "samarbetsoduglig" och därmed oduglig som missionär.

Sänd av Gud

— Det är viktigt att de rätta människorna kommer ut. Brasilien är oerhört komplicerat, och har de inte en gudomlig kallelse dit, går det aldrig. Ingen församling skulle ha sänt Daniel Berg till Brasilien — "han kan inte predika, han har inga gåvor" — men han var sänd av Gud, och han blev grundläggare för det oerhörda verk som senare bröt fram.

När man lyssnar på Ernst Höglander, slår det en hur lika det andliga läget kan vara på skilda håll i världen. Det gamla mönstret med "kristna" länder som sänder missionärer till primitiva hednastammar håller på att slås sönder. Det är redan i stort sett evangeliserat överallt i Brasilien i dag, även bland indianerna.

Hedendom i form av orientaliska religioner och spiritism tränger fram i både gamla och unga stater. Samhällssystemen blir alltmer komplicerade. Väckelser stelnar och blir döda institutioner. Gränserna mot katolicismen suddas ut. Människorna blir likgiltiga, förhårdade och uttjatade av en förkunnelse utan kraft. Men det finns överallt ny mark att bryta, för den som vågar bryta med de gamla traditionerna och institutionerna och mönstren. Det är samma kamp vi har att utkämpa, i Sverige och Brasilien!

Ökad kontroll

Och vi kan lära av varandra. Genom Arne Imsens bibelstudier har vi sett hur staten på olika sätt, t. ex. genom en välvillig generositet, utvidgar sitt område och innesluter även församlingen i sitt system. Här är de troende i Brasilien inte vakna. De sitter fast i sitt hävdvunna religiösa tänkande och i materialism och korrupktion och har ingen kraft att stå emot. Staten visar en positiv attityd och ger församlingarna frihet att verka, men det är obligatoriskt för alla församlingar att skicka in rapport varje år om nästan allt i församlingen, om intagna medlemmar osv. Församlingarnas frihet är underkastad kontroll och restriktioner, som bestäms på högsta nivå. En sak på gång just nu är ett krav på viss utbildning för den som skall tala offentligt.

sua gjorde såsom Mose hade tillsagt honom, och gav sig i strid mot Amalek. Men Mose o Aron och Hur stego upp överst på höjden. Och så länge Mose höll upp sin hand rådde Isralen, men när han lät sin hand sjunka rådde Amalek. Och när Moses händer blevo tunga togo de en sten och lade under honom och på den satte han sig; sedan stödde Aron och Hur hans händer, en på vardera sidan. Så hölls hans händer stadiga tills dess solen gick ned. Och Josua slog Amalek med och dess folk med svärdsegg . . .”

Han talade mycket länge om bön och menade då förbön. ”Mose ber på höjden och styr hela striden i dalen. Så länge Moses ber så segrar Israel. Det är en andlig kamp och det Mose gör är att föra in Gud i striden. Det är hans uppgift. Mose är den äldre generationen. Den yngre generationen är ute på fältet och krigar. Så skall det vara. De äldre känner Gud. De yngre känner inte Gud, det är genom striden på fältet de lär känna Gud och lär sig bedja. De yngre skall inte ursäktas att de vill stanna hemma från fälten med att de skall bedja. Det är den äldre generationens uppgift. Den yngre har de nödvändiga fysiska resurserna för att vara på fältet.

Mose kände Gud. Ni äldre som känner Gud har en oerhört viktig uppgift i kampen. Så sjunker Mose händer, kraften sinar, Han är inte längre så ung. Så är det med de äldre. Men när kraften stinade fick Mose hjälp från Aron och Hur.

Vi behöver varandras hjälp i bön. Samlas till bönen. Mode höll ut hela dagen ända tills solen gick ned med de andras hjälp. Så segrade anden över köttet. När vi är tillsammans och ber orkar vi hålla ut i bön. Den ene efter den andre ber och så håller vi ut tills att segern är vunnen.

Det är ett andligt slag som utkämpas i det himmelska. Det är en kamp mellan satan och Gud. Mellan köttet och anden.”

Detta är grundproblemet

Jesus har vunnit seger över köttet. Har du gjort anspråk på detta?” Frågan åtföljdes av ännu en sån där genomträngande och sökande blick. Brodern vet att han här rör vid själva grundproblemet för varje kristen i möteslokalen. Också sig själv. Det är också själva grundproblemet för den islamska utmaningen, för hela muslimvärlden. Köttet i oss måste övervinnas först innan vi överhuvudtaget säger ja till kallelsen. Så går vi in i bönen och striden för att möta ytterligare motstånd från köttet i oss. Knappt har Jesu seger manifesterats i oss förrän vi märker att kampen nu gäller

att övervinna en köttets religion som har sitt fäste i andra människors kött. Först då vi tar upp kampen på alla dessa fronter kommer köttet och satans makt i muslimvärlden att brytas.

”Amalek representerar köttet och Israel representerar anden. Vet du något om striden mot köttet? Vet du vad det är att leva ett liv i seger över köttet? Att leva ett liv i renhet i seger över synden? Watchman Nee frågade en gång varför Paulus säger att den kristne skall hålla före att hans är död från synden och leven för Gud i Kristus Jesus? Jo svarar han, därför att den kristne ÄR död till synden. Det är en underbar verklighet.”

En underbar verklighet som islam aldrig kan skänka sina utövare. Du får ingen befrielse från köttet i denna världen och när du kommer till paradiset, OM du kommer dit så består tillvaron där av en ökad manifestation och ökade, ja obegränsade resurser till köttligt liv i njutning och välust.

”Amalek kommer från Esau i förening med Ismael. Ismael är fader till Muhammed som är grundaren och upphovsmanen till islam. Muhammeds religion är köttets religion. Du får denna världen OCH nästa. Vi vet att vi inte får både denna världen och nästa. Vi får inte både köttet och anden.

Är du ledd av Guds Ande till ett praktiskt liv i tro? Har du sett att tro är lika med lydnad i Nya Testamentet?”

Beredda att dö

”Under Rysk—Japanska kriget (1904—1905) så höll ryssarna Vladivostok befäst. Vladivostok var som en stor borg som var omgärdad av alla möjliga skyddsanordningar. Bland annat hade man rad efter rad av taggtrådshinder som löpte runt hela staden. Japanerna som omringat staden kunde omöjligt närma sig utan att bli nedskjutna av ryssarna som höll uppsikt över omgivningarna från skyttevärn besatta med kulsprutor och prickskyttar.

Den japanske kejsaren kallade fram hela sin arme på flera hundra tusen man, och lät utropa: ”Alla som är villiga att dö för kejsaren tar ett steg framåt.” ALLA tog ett steg framåt. Av dessa utvaldes 70 000 män som utrustades med avbitartänger för att klippa av taggtrådarna. I vågor om tusen man i varje våg sändes man fram för att klippa av taggtråden och dö. Ordern lød: ”Var säkra på att klippa av tråden innan ni faller”. Alla sändes fram. Alla dog. När alla sänts fram hade ryssarna slut på ammunition och trådarna var avklippa. Resten av armén drog fram och vann en stor seger.

Herren söker män och kvinnor som är beredda att dö. Är det inte på tiden att vi tar Honom på allvar?

Hur tror du att kallelsen kommer till en

människa? Är det Gud som viskar i hans öra? Nej kallelsen kommer genom människor. Se hur Mose gjorde. Han sa till Josua (vers 9) ’Välj ut manskap’ För många år sedan träffade jag Anton Johansson, en svensk missionär i Etiopien. När jag frågade honom hur han fick sin kallelse så svarade han att han inte fick någon. Församlingen behövde mig och sände mig. Jag blev bara ombedd att komma till en kommitté i Stockholm där man sa att man bestämt sig för att sända ut mig. Gud behövde Anton Johansson och han gick. Han stannade på fältet i många år och gjorde en stor insats.

Vem vill bli vittne?

Halva världen har inte hört budskapet om evigt liv och försoning i Jesu Kristi blod. Vad är kallelsen? Jo att bli Hans vittnen, först i Jerusalem, sedan i Judeen, i Samarien och sedan intill jordens ända.

Tänk om Herren kunde få 70 000 män och kvinnor som är beredda att dö som hans vittnen i muslimvärlden. Vi läser uppenbarelseboken 3:7, 8 ”Så säger den helige, den Sannfärdige, Han som har Davids nyckel, Han som upplåter och ingen kan tillsluta, han som tillsluter och ingen upplåter.

Jag känner dina gärningar. Se, jag har låtit dig finna en öppen dörr, som ingen kan tillsluta. Ty väl är din kraft ringa men du har tagit vara på mitt ord och har icke förnekat mitt namn.”

Då förstår vi att det inte finns några stängda dörrar.

Hur länge gäller kallelsen? Jo gå ut till det inte längre finns några fler att tala till. Detta är att påskynda Herrens tillkommelse som Petrus uppmanar oss att göra. Idag söker Jesus skördemän som kan gå ut och bärja in skörden. I det området där vi arbetat blev inte alla frälsta. Men en sådd har blivit gjord. Det är dags att gå och skörda där.

Jesus har sått ett korn på korset, nu bjuder han oss att ta på oss korset.

EN BRODER . . .

forts. fr. sid. 9

lekterna förutom kinesiska, engelska och något svenska. Jag förbereder mig för att återvända till Asien, berättar Andrew Hsiung när han lämnar sitt vittnesbörd. (Vi kan dessutom berätta att Andrew i dagarna gift sig med Ann-Mari Larsson, från Boden.)

Det är höst i tiden. På missionsfälten har det vitnat till skörd. Skördens Herre vill sända ut arbetare i elfte timmen. Nya dörrar öppnas just nu till tjänst för Jesus — låt oss bli med, var och en på vårt missionsfält i inbärgningen av den sista stora skörden för Guds rike innan skaran är fulltalig och Brudgummen stiger ned för att möta sina heliga på skyn.

Kassetter till undervisning och uppbyggelse

NYA KASSETTBAND

Undervisningsband:

- KB 60525 KÖTTETS OCH ANDENS VERK Bibelstudium med Arne Imsen
 KB 60224 GALATERBREVET Del 1 Bibelstudium med Arne Imsen
 KB 60419 4 TIDSTECKEN Predikan av Arne Imsen
 KB 50921 SKÖKANS TROLLODOM FÖRVILLAR FOLKEN Predikan av Arne Imsen
 KB 60307 JAG HAR ÖVERVUNNIT VÄRLDEN Predikan av Gunno Andersson
 KB 41215 DE FYRA EVANGELIERNA Predikan av Gunno Andersson

Uppbyggelse- o. evangelisationsband:

- KB 60612 "VAD SKALL JAG GÖRA FÖR ATT BLI FRÄLST?"

Församlingssång: BAK ALLA HIMLAR — HAN ÄR HERRE —
 HAN ÄR MIN SÅNG OCH MIN GLÄDJE — KRISTUS LEVER —
 JAG VILL EVIGT PRISA LAMMET Georgi Kuha: OM DET EJ
 ÄR KÄRLEK — JESUS ALLENA Stina Fridolfsson o. Irene Dahlberg:
 OBESKRIVLIGT UNDERBART DET BLIR Tal o. vittnesbörd av
 ARNE IMSEN, MATS JANSSON, MOSE ABNA AISSA,
 PER ARNE IMSEN m. fl.

Pris per st för ovanstående band: 18:— (kassett-prenumeranter betalar 15:—)

Örderadress: PILGRIMSFOLKET, Järntorgsgatan 7, 703 61 Örebro.
 Tel 019/14 52 45

MR 9/76

MARANATASÅNGER

Ny upplaga — 120 NYA och GAMLA SÅNGER

- Durer på samtliga sånger
- Komplettering och sammanslagning av Maranata-sånger del I + II
- Pris: 1 st 6:50 20 st 90:— (inkl. moms)

PILGRIMSFOLKET, Järntorgsg. 7
 703 61 Örebro. Tel 019/14 52 45

Sänd mig mot pf . . . st Maranatasånger.

Namn

Bostad

Postnr

Postadr

Tel /

Samtal på jobbet

Samtalet vid kaffebordet flöt lätt och obesvärat. Man talade om allt och ingenting. Plötsligt kom vi så att tala om andliga ting. Om det enda nödvändiga, om frälsningen i Jesus Kristus.

Man vände sig till mig och undrade lite.

— Jaså, du är en kristen. Vilken kyrka är du med i?

Frågan ställdes välvilligt och intresserat.

Kyrka och kyrka, inte kan man väl kalla Maranata för en kyrka, tänkte jag och började berätta. Om vårt arbete. Om att vi väntar Jesus. Om...

Man skruvade lite besvärat på sig och började försiktigt tala om något annat.

— Fast det är ju bra om ni tar hand om utslagna, var det till sist någon som sköt in.

— ALLA, behöver frälsning, oberoende av hur man har det socialt. Frälsningen är inte till bara för utslagna...

Det ville man inte höra på och det blev en liten pinsam paus och samtalet fortsatte. Nu om andra och mindre känsliga saker. Och där satt jag och kände mig inte så där väldigt framgångsrik som vittne och själavinnare.

Alldeles osökt kom jag att tänka på min allra första reaktion när jag mötte Maranata. Då förstod jag lite bättre.

Jag är ju ändå en kristen och ville också tjäna Jesus. Därför brukade vi gå ut några stycken på kvällarna för att tala med män-

niskor om frälsning. Vi sökte upp ungdomar vid biografer och på gatorna och samtalade med dem om frälsningen i Jesus Kristus.

Det var vid ett sådant tillfälle någon ställde frågor som gällde Maranata. Frågor som vi varken kunde eller ville svara på. Vi visste ju inte riktigt vad det var. Tillfället var väl inte så där väl valt för en sådan diskussion heller, tyckte vi, och lyckades slutligen komma bort från de irriterande frågorna.

För faktum var att jag blev irriterad. Det satt kvar nästa dag och jag förstod inte riktigt orsaken till min irritation. Hur som helst bestämde jag mig för att gå och ta reda på vad Maranata egentligen var för något.

Alltnog, jag läste i aftontidningarna för att hitta något om det. Nog förstod jag väl i alla fall att de måste vara kristna, men efter vad jag sett i tidningarna var det tydligen en väldigt exklusiv rörelse. Följaktligen drog jag den slutsatsen att annonsen nog måste stå på nöjessidorna. Jag kunde inte hitta någon annons och det blev inte mera med den saken just då.

Det dröjde några år innan jag åter ställdes inför Maranata. Orsaken till att jag då kom i kontakt med Maranata tycktes närmast vara slumpen. Men då ställdes jag inför allvaret i budskapet, på ett personligt och närgånget sätt.

Det blev ett livsavgörande möte för mig och jag kapitulerade. Skrinlade alla planer på hur jag bäst skulle använda den tid som låg framför.

Det var som att börja från början igen. Bli född på nytt, liksom ännu en gång, och bli som ett barn...

Maranta, som betyder Jesus kommer, engagerar människorna och man kan bara inte vara likgiltig inför det. Reaktionerna är väldigt olika, men man kan aldrig bli densamme om man en gång mött detta budskap.

Det finns inget antingen eller, utan man måste ta ställning. För eller emot. Om man tar emot det blir det en ändring av hela livsstilen, därför att om det är sant att tiden är kort måste vi använda den på ett rätt sätt.

Maranata är ju en uppbrottsorder. Det gäller att bryta upp. Hela tiden. Inte fastna i något som kan bli ett hinder.

— Och Herren talade till Mose och sade:

"Gör dig två trumpeter av silver; i drivet arbete skall du göra dem. Dessa skall du bruka när menigheten skall sammanställas och när lägren skola bryta upp." (4 Mos. 10:1—2).

Har du hört signalen, bryt upp och följ Jesus!

ULLA NÄSHOLM

Prova 5 nr av Midnattsropet!

PROVPRENUMERERA

på Midnattsropet
5 nr för 7:50

Midnattsropet, Box 344, 101 24 STOCKHOLM

Jag utnyttjar ert specialerbjudande och prenumererar på 5 nr för 7:50 kr. (Betalar när inb.-kortet kommer.)

Namn
Bostad
Postnr, adr.
Tel. /